

## Από τα μάτια της διαφορετικότητας.

Σε μια κοινωνία που φαντάζει αδιάφορη. Σε έναν κόσμο που πεθαίνεις ψυχικά για την επιβίωση. Σε έναν κατάμαυρο ουρανό που αναζητάς μια σπίθα φωτός. Σε μία θάλασσα από ανθρώπινα λύματα. Σε μια μόνιμη αβεβαιότητα. Σε ένα παιχνίδι που δεν μπορείς να μην χάσεις. Σε ένα μονοπάτι που βγάζει σε αδιέξοδο. Σε ένα φόβο που σε στοιχειώνει. Σε μια πληγή που παλεύεις να κλείσεις κι όλο ανοίγει. Σε μια έρημο με μόνο μία σταγόνα νερό. Σε μια φωτιά που σε καίει αργά μέχρι να γίνεις στάχτη. Σε μια ατμόσφαιρα δίχως οξυγόνο. Σε ένα σώμα δίχως ψυχή. Σε ένα σύμπαν χωρίς άστρα. Σε έναν τέτοιο κόσμο ζούμε. Αυτή τη ζωή έχουμε. Το νόημά της; Εσύ το φτιάχνεις.

Στις 19 Φεβρουαρίου 2015 κατάλαβα το νόημα της ύπαρξής μου. Θα ακουστεί βέβαια παράλογο πως μπορεί ένας 17χρονος να μιλά με τέτοια σιγουριά για τη ζωή. Πολλοί θα αδιαφορήσουν, λίγοι όμως θα νοιαστούν και θα υπολογίσουν τα λεγόμενά μου. Στις 19 Φεβρουαρίου λοιπόν, αφορμή αυτού του συμπεράσματος για τη ζωή μου αποτέλεσε η επίσκεψη του 5<sup>ου</sup> Γ.Ε.Λ. Λάρισας σε συνεργασία με το 4<sup>ο</sup> Γ.Ε.Λ. Λάρισας σύμφωνα με το πρόγραμμα Αγωγής Υγείας, στο οποίο συνεργάζονται και δραστηριοποιούνται τα δύο σχολεία από κοινού, στο 1<sup>ο</sup> Τ.Ε.Ε Ειδικής Αγωγής στη Γιάννουλη Λάρισας. Μέσα από αυτή τη δράση του προγράμματος, μου δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίσω νέα άτομα. Άτομα άλλα της ηλικίας μου, άλλα μικρότερα ή και άλλα μεγαλύτερα από εμένα. Εδώ και δεκαεπτά χρόνια, αυτά τα άτομα όλοι τα παρουσίαζαν ως διαφορετικά. Από μικρή όμως πάντα ένα ερώτημα γυρνούσε στο μυαλό μου, γιατί διαφορετικά; Και συνέχεια η ίδια απάντηση: Όλοι οι άνθρωποι δεν γίνεται να είμαστε διαφορετικοί, αφού όλοι γεννιόμαστε με δύο μάτια, δύο αυτιά, μία μύτη, ένα στόμα, μαλλιά, πόδια και χέρια. Που είναι το διαφορετικό; Έσπαγα το κεφάλι μου να βρω τη διαφορετικότητα. Μερικές φορές νευρίαζα που δεν έβλεπα τίποτα διαφορετικό ανάμεσα στους ανθρώπους, στα μάτια μου όλοι ήταν ίδιοι. Σύγκρινα τους ανθρώπους. Άλλες φορές βέβαια το έβλεπα και σαν παιχνίδι, σαν αυτά με τις δέκα διαφορές. Είχα από μικρή το προτέρημα να βλέπω πέρα από αυτό που αντίκριζαν τα μάτια μου. Δεν έβλεπα φυσικά άλλα τοπία από τους άλλους, ούτε προέβλεπα το μέλλον. Και για να λέμε την αλήθεια ούτε ιδιαίτερα ευαίσθητη ήμουν για να πιστέυω πως έβλεπα με τα μάτια της ψυχής. Πάντα η ίδια απορία. Πάντα ήλπιζα κάποιος να βρεθεί να μου δώσει απαντήσεις σε όλες μου τις απορίες. Μα πιο πολύ από όλες ήθελα να μου λύσει αυτήν την απορία. Και που να φανταζόμουν πως εγώ η ίδια θα απαντούσα σε καθετί ερώτημα που έθετα στον εαυτό μου μέχρι τα έντεκα μου χρόνια. Μέχρι που μεγαλώνοντας ανακάλυπτα στον εαυτό μου χαρακτηριστικά διαφορετικά από τους άλλους. Αυτό όμως που μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση ήταν πως δεν σχετιζόταν με την εξωτερική μου εμφάνιση. Έτσι, έμαθα τη λέξη προσωπικότητα και τη λέξη χαρακτήρας και με έναν απλό τρόπο τις συνέδεσα στο μυαλό μου με μία φράση: «προσωπικά χαρακτηριστικά». Στην ηλικία των δεκατριών ετών άρχισα να κατανοώ πως ο καθένας έχει τα δικά του προσωπικά χαρακτηριστικά και σιγά σιγά άρχισα να δέχομαι την έννοια της διαφορετικότητας. Έχοντας πλέον φτάσει στην ηλικία των δεκαεφτά χρονών κατάλαβα πως όντως όλοι οι άνθρωποι είμαστε διαφορετικοί

μεταξύ μας αλλά αυτό δεν καταρρίπτει την ισότητά μας. Έτσι κι αλλιώς, ποιος μας καθιστά ανώτερους ή κατώτερους; Όλοι είμαστε διαφορετικοί, όλοι είμαστε ίσοι.

Γνωρίζοντας αυτά τα άτομα συνειδητοποίησα πως αυτά τα “διαφορετικά” παιδιά που αποκαλούσε και αποκαλεί η κοινωνία μας, δεν έχουν τίποτα διαφορετικό από τους κοινούς ανθρώπους. Ίσα ίσα μπορεί να τους δεις κι αυτούς σε μία καφετέρια ή σε ένα μπαρ να διασκεδάζουν, όπως όλοι οι έφηβοι. Είχαν όμως κι αυτοί, ο καθένας ξεχωριστά τη διαφορετικότητά τους κι αυτό χάρη στη μοναδική τους προσωπικότητα. Μέσα σε μία μέρα, ή μάλλον σε λίγες ώρες έλαβα την περισσότερη αγάπη και χαρά από τριάντα μόνο ανθρώπους. Αυτοί οι άνθρωποι αγαπούν γιατί δεν βλέπουν καμιά διαφορετικότητα, αγαπούν γιατί οι αισθήσεις μιλούν πιο δυνατά από τα μάτια, μιλούν και φωνάζουν με τη δική τους φωνή. Χάρη σε αυτούς τους ανθρώπους, σε αυτά τα παιδιά, σε αυτές τις ψυχές πήρα δύναμη να συνεχίσω σε αυτόν τον στίβο της ζωής που καλούμαστε καθημερινά να ανταπεξέλθουμε, με πιο γοργούς ρυθμούς. Χάρη σε αυτά τα παιδιά θα παλεύω πλέον για τη δική τους ευτυχία. Χάρη σε αυτά τα παιδιά θα μάθω να βλέπω πιο καθαρά την πραγματικότητα. Χάρη σε αυτούς τους ανθρώπους! Γιατί πάνω από όλα είμαστε άνθρωποι. Όλοι αξίζουμε το σεβασμό. Όλοι είμαστε άξιοι για μια καλύτερη ζωή, για αγάπη, για ευτυχία. Χάρη σε αυτές τις ψυχές κατάλαβα για ποιο λόγο θέλω να υπάρχω, για ποιο λόγο θέλω να ζήσω. Όμως, χάρη σε αυτά τα παιδιά. Ας μαλακώσουμε λιγάκι την καρδιά μας, ας αγαπήσουμε κι ας ελευθερωθούμε πλέον από τη μίζερη και άχρωμη ζωή μας. Ας ξανακερδίσουμε την ποιότητά μας, την ποιότητα της ανθρωπιάς, την ίδια την ανθρωπιά. Μην πέφτετε θύματα της απρόσωπης κοινωνίας, μιας εμπορευματοποιημένης κοινωνίας. Δεν είμαστε εμπορεύματα, είμαστε ΑΝΘΡΩΠΟΙ! Δώστε νόημα στην ύπαρξή σας. Αφήστε τα κοινά για τους κοινούς και τους κενούς ανθρώπους. Ανακαλύψτε τη διαφορετικότητά σας. Αγαπήστε τους εαυτούς σας για να αγαπήσετε και τους άλλους. Μην ξεχνάτε πως όλοι έχουμε δικαίωμα μιας θέσης κάτω από τον ήλιο. Ένα παντοτινό δικαίωμα. Σκεφτείτε πως η ζωή είναι σαν ένα τσουβάλι, γεμίστε την όσο μπορείτε. Μπορείτε!

Σε έναν τέτοιο κόσμο, με τέτοια άτομα θα έπρεπε να ζούμε, τέτοιες σκέψεις θα έπρεπε να έχουμε. Να σκεφτόμαστε για το εμείς, ένα εμείς πιο δυνατό κι από το δυνατότερο. Αλλά γιατί θα έπρεπε να έχουμε, γιατί δεν έχουμε; Ας αναρωτηθούμε όλοι σε τι πραγματικά κόσμο ζούμε. Πρέπει να αλλάξουμε; Μπορούμε; Όλοι μαζί και βέβαια μπορούμε!!!

Σταμάτη Βάσια Β' Λυκείου 5ο Λύκειο Λάρισας